

OUDE BELGISCHE STEDEN, DOOR MR. C. W. VAN DER POT BZN.

Wie wel eens spoorde van Maastricht naar Brussel, heeft van de landstreek, die hij doortrok, vermoedelijk geen herinneringen be-

waard, welke het verlangen bij hem levendig houden om daarmee inniger kennis te maken dan een spoorlijn dat nu eenmaal toelaat. Het gezicht op de Maas, op de fraaie bogen van de Maasbrug, en dan wat verder het gansche panorama der hoofdstad van ons eigen Limburg met de heuvelen op den achtergrond wekken verwachtingen, die niet worden verwezenlijkt. De streek is bij uitstek een-tonig. De plompe hard-roode huizen, in de dorpen zonder eenige harmonie te zamen gevoegd, stemmen wrevelig, vooral als men gaat vergelijken met het bezonken pannerood, dat aan zoo

menig vaderlandsch station u tegenglanst in een omvatting van veeltintig groen. 't Is of hier reeds de atmosfeer van ons land ontbreekt, die ook aan de verre korenvelden en de wijde heivlakten onuitsprekelijke bekoring geeft. En de stadjes, die men langs komt, schenken weinig vergoeding. Hasselt schijnt ten volle de banaliteit te bezitten van een plaats zonder andere historische herinnering dan die aan een negentiende-

eeuwschen veldslag van problematische betekenis; Diest gaat schuil achter hooge wallen en wat men van Aerschot meer ziet, lokt ook al niet tot uitstappen. Eerst bij

Leuven wordt de belangstelling weder wakker.

Maar er is nog een andere weg naar Brussel, wat langer en omslachtiger, maar dan ook heel wat meer loonend. Weinigen kennen hem, naar ik meen. Men reist in de Ardennen, men reist tegenwoordig ook langs Vlaanderens steden, maar de oude steden van Limburg en Brabant, buiten Brussel en Antwerpen natuurlijk, worden niet bezocht. De vraag of zij die onbekendheid verdienen, heb ik voor mijzelf thans ontkennend beantwoord. Het vervolg is een poging tot bewijs.

TONGEREN. HET STANDBEELD VAN AMBIO.

Wij vertrokken uit Maastricht met de tram, die het Jekerdal volgt. Bij de eerste stopplaats ligt, hoog tegen de rotsen, het zwaar gebouwde kasteel Neercanne, dat reeds niets Nederlandsch meer heeft. Even later, bij het onmiddellijk aan het kasteel grenzende dorpje Opcanne, zijn wij de grens over.

Trouwens... een grens die gemaakt is en dus weinig verschillen bespeuren laat tusschen hier en ginds. De physionomie der dorpen